

La impotència d'un règim

written by Josep Maria Loperena | 21 de desembre de 2020

En contra del criteri d'alguns analistes, Rajoy mai no va ser un prosèlit d'Aznar. A l'inici de les seves legislatures els dos presidents es van odiar cordialment fins que en acabar l'últim dels seus manats van ser enemics acèrrims i despietats. Rajoy mai no va consentir que el seu predecessor hagués contradit la voluntat del dictador que sempre va mantenir una conflagració civil contra Catalunya. Per tal de fer adeptes, Aznar va admetre a les seves files a fatxendes, lliberals, antics militants de *Guerrilleros de Cristo Rey*, *Fuerza Nueva* o a socialdemòcrates peneditos. Tothom hi era ben rebut. Per aquest motiu passava olímpicament de la qüestió catalana.

Rajoy sabia que el *café para todos* no havia resolt el problema sobiranista. Van ser molts els catalans que es van sentir menyspreats i, per descomptat, discriminats, quan van saber que al Principat li tocava la mateixa ració de pitanxa que a la resta. Existia una llengua pròpia, una idiosincràsia nacional i unes institucions com la Generalitat o el Parlament, que no tenien els altres territoris de l'Estat, uns privilegis guanyats a pols que li van ser rampinyats per les tropes sedicioses del dictador.

La secreta ambició de Rajoy era la de convertir Catalunya en una colònia de l'imperi com ho van ser, al seu dia, Cuba, Filipines o Guinea Occidental. Pretenia ocupar militarment el territori català i regir el seu futur polític des de Madrid. Ho va intentar sent el cap de l'oposició i, posteriorment, com a president de Govern. Per fer boca, va promoure un recurs al Tribunal Constitucional contra l'Estatut català que va prosperar en contra de la voluntat dels ciutadans, dels diputats catalans i dels parlamentaris espanyols. La vergonyosa resolució de la Sala judicial de garanties de l'Estat, va corregir i esmenar l'Estatut, de cap a peus.

Però per Rajoy la diabòlica i antinòmica resolució de l'alt tribunal no va ser suficient. Va treure del mig a Zapatero mentre el sobiranisme català, ferit i cabrejat, exigia venjança. Així va començar el 'procés', una calamarsada perpetua que per Rajoy es va convertir en una quimera insuportable. Una vegada designat president de Govern, va decidir jugar als espies. Es va inventar un operatiu parapolicial, supervisat i finançat amb fons reservats, per a 'recuperar proves i documents comprometedors per al PP'. El comissari Villarejo, avui empresonat per aquests fets, dirigí la investigació.

Rajoy havia anomenat a Jorge Fernández Díaz ministre de l'Interior per considerar-lo un home necessari i molt útil pel departament. Havia de posar al descobert possibles conspiracions de determinats polítics independentistes catalans, filtrant converses, buscant casos de corrupció en ERC o CiU, i utilitzant a la Fiscalia anticorrupció per portar a terme les recerques. Al mateix temps, filtrava a la premsa propera al PP, informació il·lusòria i fal·laç. Després va promoure l'aplicació de l'article 155 de la Constitució per acabar sepultant la política i substituir-la per la justícia.

La seva incapacitat i apatia per a resoldre el procés independentista, el van impulsar a deixar en mans del TS la defensa de la unitat d'Espanya. Des d'aleshores la política la professa l'alt tribunal amb el mateix despotisme totalitari amb què l'exercitava Franco. La seva manera d'obrar, execrable i repulsiva, anteposa la tirania, a la llibertat del poble i a la democràcia. La resta és de tots coneguda. Condemnes cancel·laries sense fi, exili, persecució policial, repressió judicial són algunes de les mostres més pèrfides i malignes de la venjança d'una Espanya anacrònica contra un alçament que mai es va produir.

El govern de coalició que presideix Pedro Sánchez ha estat a punt d'acabar amb aquest malson. Són tres les possibilitats per assolir: atorgar l'amnistia; revisar el tipus penal de

sedició i indultar d'ofici als presos polítics a fi que no hagin de demanar perdó. Però l'odi i la prepotència dels que encara ostenten el poder executiu, els jutges del Suprem, ho ha entrebancat. Els suposats màrtirs del procés passaran Nadal a la presó o a l'exili, perquè l'amnistia està derogada per l'article 62, i) de la CE que prohibeix al rei autoritzar indults generals.

Això vol dir que, per amnistiar els condemnats pel Suprem o canviar el contingut de l'article 544 sobre sedició del Codi Penal, s'ha d'aprovar una Llei orgànica que exigeixi una majoria absoluta al Parlament. És obvi que avui ni les dretes ni les esquerres tenen aquest ventall de vots. El que sí que podria fer el govern de coalició, és indultar-los, però el que acabo de dir, requereix el vistiplau –no vinculant– del tribunal sentenciador el qual, per no fer-ho, ha posat la petició de l'Executiu a la cua de tots els assumptes que té pendants perquè, segons diuen, es tracta d'un tema que no urgeix.